

Vitazstvo Srdca

UZDRAVUJÚCA LURDSKÁ
PANNA MÁRIA

Rodina Panny Márie

2008 (V) / č. 64

150. výročie zjavenia

Lurdskej Panny Márie

Milí priatelia, milí čitatelia! Toto číslo Víťazstva Srdca, ktoré je venované 150-ročnému jubileu zjavení Lurdskej Panny Márie, nech je jedinečnou vdakou a chválou Nepoškvrnenej. V jaskyni v Massabielle sa „Krásna Pani“ od februára do júla 1858 zjavila 14-ročnej Bernadete Soubirousovej celkom 18-krát. Bola celá v bielom, okolo pásu mala modrú šerpu a na každej nohe zlatú ružu. V rukách mala ruženec zo zlata.

Táto Bernadeta, astmaticka, no i napriek tomu radostná a veselá, pochádzala z veľmi chudobných pomerov a nevedela ani čítať, ani písať. Hovorila iba nárečím svojho kraja a nechodila ani na vyučovanie katechizmu, ba nebola ešte ani na prvom svätom prijímaní. „Vedela som sa modliť iba ruženec,“ povedala o sebe táto dcéra jednoduchého mlynára.

No práve na túto modlitbu – ako to bolo aj na iných miestach zjavenia – kládla Panna Mária v Lurdoch veľmi veľký dôraz. Modlitba ruženca je jedným z najväčších pokladov Lúrd! Preto si Nepoškvrnená už počas 1. zjavenia viditeľne posúvala perly ruženca medzi prstami, keď sa ho s Bernadetou bez slov modlila. Netrvalo dlho a dalo sa povedať: „Lurdy sa rozšírili po celom svete.“ Za krátky čas boli na všetkých kontinentoch a takmer v každej krajine napodobneniny lurdskej jaskynky: vo vatikánskych záhradách, kde sa „ružencový pápež“ Lev XIII. od roku 1902 rád modlieval vo svojom „malom kúsku Francúzska“, alebo na Ďalekom východe, v Japonsku, v Kórei, vo Vietname, v Barme; všade tam, kam priniesli Lurdsú Pannu Máriu stovky misionárov už v 19. storočí. Dnes sú Lurdy jedným z najväčších a najnavštevovanejších mariánskych pútnických miest. Ročne tam putuje viac ako 5 miliónov pútnikov. Predpokladá sa, že v jubilejnom roku od 8. decembra 2007 do 2. decembra 2008 do Lúrd príde okolo 8 miliónov veriacich; teda nový rekord! Prvý pápež, ktorý sa vydal na púť do Lúrd, bol Svätý Otec Ján Pavol II. Išiel tam v roku 1983 a v roku 2004 sa tam tento Totus-Tuus-pápež vrátil ako slabý a chorý pútnik opäť. A na tomto mieste sa mu – ako miliónom iných veriacich pred ním a po ňom – dostalo pri jeho trápeniach mnoho útechy a vnútornej sily.

V strede júla 2008, iba týždeň po vyslobodení z rúk kolumbijských partizánov, sa prišla do Lúrd poďakovať 46-ročná kolumbijská politička Ingrid Betancourt. Okolo zápästia mala ruženec, ktorý si zhotovila v džungli zo špagátov a gombíkov v čase svojho vyše šesťročného zajatia. Jej prvé kroky smerovali k jaskyni, kde sa pred tisíckami pútnikov s dojatím modlila: „Mária, ďakujem ti za moju slobodu, ďakujem ti za svoj život. Úpenlivo ťa prosím, moja milá Matka, ochraňuj všetkých, ktorí museli zostať. Oni potrebujú tvoju silu, tvoju nádej a tvoje svetlo.“

„Ruženec sa nebudete nikdy modliť nadarmo!“

sv. Bernadeta

*D*r. Patrick Theillier, vedúci lekárskej komisie v Lourdoch, povedal v jednom interview v máji 2008 pri príležitosti 150-ročného jubilea:

„Keď niekto príde a opisuje svoje uzdravenie a ja cítim, že je to pravdivé, vtedy by som si najradšej klakol. Je to jednoducho nádherné, keď sa človeka dotkne Božia milosť tak hlboko. K jednému uzdraveniu, ktoré na mňa veľmi zapôsobilo, prišlo len prednedávnom:

Ide o istú ženu z Libanonu, ktorá žije v Štokholme a ktorá mi napísala e-mail. Hovorí v ňom o svojej najmladšej dcére, ktorá ako 17-ročná bezdôvodne opustila rodičov a zmizla bez stopy. Pre túto ženu to bol taký veľký šok, že následne ochorela: ochrnuli jej nohy a niekoľko rokov ju trápili veľké bolesti. Potom sa rozhodla, že pôjde na púť do Lúrd – no nie preto, aby bola ona sama uzdravená, ale preto, aby vymodlila návrat svojej dcéry. No táto matka bola v Lourdoch uzdravená: opäť mohla chodiť ako kedysi a stratili sa aj jej veľké bolesti.

Vtedy si povedala: ‚Keď som bola uzdravená, znamená to, že musím ísť ďalej. Musím urobiť niečo pre návrat svojej dcéry.‘

A tak sa rozhodla, že kým sa jej dcéra nevráti, bude jesť len chlieb a piť iba vodu. Postila sa desať mesiacov! A v mesiaci máji sa jej dcéra ozvala a pýtala sa: ‚Mama, môžem sa vrátiť?‘

Táto pani v e-maili napísala, že je to vlastne celkom jednoduchý príbeh. No v žiadnom prípade nie je banálny!“

*V*nádeji na telesné uzdravenie putuje do Lúrd stále viac moslimských pútnikov z Francúzska, ale aj z ďalekých krajín, ako napr. z Pakistanu, ktorí majú pred Máriou veľký rešpekt.

Pri príležitosti 150-ročného jubilea písal denník „La Croix“ o dvoch moslimských ženách pochádzajúcich z Maroka a žijúcich vo Francúzsku. Po svojom uzdravení sa obrátili na lekársku komisiu; doktor Theillier to komentoval: *„Veľmi dobre poznám prípad moslimky, ktorá desať rokov trpela na rozsiahly zápal v oblasti čriev. Kvôli rôznym komplikáciám a vredom v črevách bola dvanásťkrát operovaná. Jej stav sa napriek lekárskeму liečeniu nezlepšil.*

V roku 2004 jej preto jedna kamarátka – kresťanka – poradila, aby išla na púť do Lúrd. V tom čase si chorá žena zmierňovala bolesti každodenne vysokou dávkou liekov. No už po prvom kúpeli v lurdskom prameni pocítila veľké vnútorné teplo a bola presvedčená: ‚Som uzdravená!‘ Táto vnútorná istota pohla pútničku aj k tomu, že okamžite vysadila všetky lieky.

*S*ú to už štyri roky, čo táto žena nepotrebuje lekársku starostlivosť a lieky. Nemusí držať vôbec žiadnu diétu, nádor v bruchu sa sám rozložil. Mne vysvetlila: *‚Keď som prvýkrát cestovala do Lúrd, o Katolíckej cirkvi som nevedela nič.‘*

Na Veľkú noc v roku 2007 sa dala potom pokrstiť, hoci je vydatá za moslima. Jej rodina spočiatku len veľmi ťažko akceptovala tento jej krok, no tolerantnosť zo strany jej manžela napokon zvíťazila. Medzičasom táto žena porodila dieťa, a to bez komplikácií, a dnes je veľmi šťastná. A ja, keď jej z času na čas telefonujem, som dojatý jej vierou.‘

Dieťa uzdravené v jej náručí

*K*ed' pápež Pius IX. vyhlásil rok 1858 za jubilejný, Mons. Laurence, biskup z Tarbes (do jeho diecézy patrili aj Lurdy), povzbudil už v januári 1858 všetkých farárov svojej diecézy, aby si do svojich farností pozvali misionárov, ktorí by sa 14 dní venovali veriaciom.

Farárovi z Lúrd sa však nepodarilo nájsť žiadneho kazateľa, a tak sa s prosbou o radu obrátil na biskupa. Odpoveď však dostal od samej Panny Márie, ktorá v Lurdoch osobne prebrala túto „kazateľskú činnosť“. Krásna Pani prosila Bernadetu: „*Buďte taká dobrá a prichádzajte sem na toto miesto 14 dní.*“ Vizionárka poslúchla a zmenil sa tým celý jej doterajší život! Jej všedný deň počas nasledujúcich ôsmich rokov bol vyplnený množstvom návštevníkov a zvedavcov, ktorí sa o zjaveniach dopyčovali a chceli sa presvedčiť na vlastné oči, a tiež ich kritikou a nedôverou. „*Som unavená, keď vidím stále tak veľa ľudí.*“ 22-ročná Bernadeta opustila Lurdy navždy a v Nevers vstúpila do kláštora k sestram milosrdenstva. „*Prišla som sa sem skryť. Moja úloha v Lurdoch sa skončila ..., pretože ľudia by opustili svätú Pannu a išli by za mnou.*“

V kláštore žila sr. Marie-Bernard 12 rokov. Väčšinu z nich strávila chorá vo svojej „*bielej kaplnke*“, ako nazývala svoju posteľ s bielymi závesmi. „*Pozrite sa, môj príbeh je úplne jednoduchý: Preblahoslavenej Panne som mohla poslúžiť ako metla. Keď ma už nepotrebovala, odpratali metlu späť na miesto za dvere, do kúta. Tam som šťastná, tam zostanem.*“

No aj v tichosti kláštora musela sr. Marie-Bernard prijímať návštevy: „*Boh vie, koľko ma to stálo, keď som sa musela ukázať biskupom, kňazom a ľuďom.*“

Už onedlho sa začalo hovoriť o svätosti tej, ktorá veľmi chcela byť takou „*ako všetci ostatní*“.

Noviny *Univers* napríklad uverejnili 2. októbra 1907 správu o náhlom uzdravení na príhovor vizionárky z Lúrd: „*Bolo to krátko pred smrťou sr. Marie-Bernard. Istá matka putovala do Lúrd, aby tam vyprosila uzdravenie pre svoje chromé štvorročné dieťa. Zázrak sa nestal. A tak – nasledujúc vnútorné vnuknutie – prišla táto matka do Nevers s pevným presvedčením, že jej dieťa by sa mohlo uzdraviť, ak sa jej podarí – čo i len na okamih – vložiť ho do náručia Bernadety. S týmto vnútorným presvedčením sa zdôverila predstavenej. Tá však matkinu prosbu rozhodne odmietla, pretože Bernadeta mala zakázané zaoberať sa udalosťami z Lúrd.*“

Dojatá bolesťou matky sa však predstavená zamyslela a zrazu povedala: „*Dobre teda, súhlasím, ale len s podmienkou, že sestra Marie-Bernard sa nič nedozvie o stave dieťaťa!*“

Žena to prisľúbila a uistila, že to nebude ťažké, pretože navonok nie je na dieťati nič vidno. S dieťaťom v náručí išla s predstavenou do záhrady, kde bola na prechádzke, napriek bolestiam v kolene, aj sr. Marie-Bernard.

Keď videla, ako prichádzajú, chcela sa vzdialiť. No predstavená jej povedala, aby vzala dieťa na chvíľu do náručia a aby naň dávala dobrý pozor. Ona sa chce nerušene porozprávať so ženou, ktorá ju sprevádzala. Po istej chvíli však začalo byť dieťa v náručí Bernadety nepokojné a dožadovalo sa mamy. Bernadeta sa síce snažila upokojiť ho, ale zbytočne! Dieťa bolo zrazu také živé, že sa vymanilo z jej náručia a kleslo na zem. Chlapec sa na zemi postavil a hneď sa rozbehol priamo za mamou. Nohy ho už dokázali udržať! Dieťa bolo uzdravené!

No sr. Marie-Bernard, ktorá o ochrnutí dieťaťa nič nevedela, sa zahanbená priblížila a prosila o prepáčenie, že sa o to dieťa nevedela postarať. Prešťastná matka však plná radosti zvolala: „*Matka predstavená! Nehovorila som vám to?!*“

Uznané zázračné uzdravenia

Doposiaľ bolo v medicínskom centre v Lurdoch prijatých 7200 svedectiev o uzdravení na orodovanie Lurdskej Panny Márie. Všetky tieto uzdravenia boli skúmané a zaevidované. Vedúci lekárskej komisie spolu s lekársym tímom potom rozhodujú, či sa príslušný prípad odovzdá ďalej medzinárodnej lekárskej komisii (CMIL). Táto lekárska komisia, ktorá sa schádza raz ročne, pozostáva z dvadsiatich expertov v rozličných medicínskych disciplínach. Pochádzajú z rôznych krajín, sú medzi nimi aj lekári ateisti a tiež lekári iných vierovyznaní, aby sa tak vylúčili výčitky o „dychtivosti po zázrakoch“, o manipulácii a jednostrannosti.

Z veľkého množstva – až niekoľkých tisícok – uzdravení bolo doposiaľ 2500 presne zdokumentovaných prípadov zaradených medzi lekársky nevysvetliteľné pozoruhodné uzdravenia. Až po prísnom lekárskom skúmaní a overení týchto vedecky nevysvetliteľných uzdravení medzinárodnou lekárskou komisiou sa odohráva ešte prísnejšie skúmanie a overovanie zo strany Cirkvi. Keď sa v tomto procese skonštatuje, že ťažká, organická a jednoznačne diagnostikovaná choroba je v momentálnom stave medicíny neliečiteľná a že sa uzdravenie udialo okamžite, dokonale a natrvalo, hovorí Cirkev o zázračnom uzdravení.

A tak v priebehu uplynulých 150 rokov uznala Cirkev ako zázrak len 67 uzdravení. Prvých sedem lurdských zázrakov, ktoré uznal biskup Laurence z Tarbes v roku 1862 vo svojom pastierskom liste, sa stalo priamo v Lurdoch pri jaskyni a sú bezprostredne spojené s vodou z novoobjaveného prameňa.

Prvé uzdravenie

Od zjavenia k zjaveniu prichádzalo k jaskynke stále viac ľudí. Počas 12. zjavenia 1. marca 1858 sa ich tam zišlo až 1500. Prví veriaci prišli do Massabielle už o polnoci. Aj Catherine Latapie (nar. 1820) vstala už o tretej ráno, povzbudená náhlým vnútorným vnuknutím.

38-ročná žena (bola v deviatom mesiaci tehotenstva) zobudila svojich dvoch malých chlapcov a spolu sa pešo vydali na sedemkilometrovú cestu z Loubajac do Lúrd.

Pred dvoma rokmi sa Catherine stala nehoda, pri ktorej utrpela úraz ruky. Lekárovi sa síce podarilo napraviť jej rameno, no pravá ruka zostala postihnutá, dva prsty boli krivé a neohybné. Od tohto času len s veľkou námahou mohla vykonávať svoje povinnosti matky malých detí. Keď prišla Catherine za ranného šera so svojimi dvoma deťmi 1. marca do Massabielle, ihneď vošla do jaskyne, kľakla si, pomodlila sa a potom pravú ruku ponorila do bahnitej vody prameňa, ktorý Bernadeta na prianie Panny Márie vyhrabala len tri dni predtým a zatiaľ z neho vychádzal len slabý prúd vody. Catherine mohla okamžite hýbať prstami!

Mohla ich opäť vystrieť a ohýbať ako pred nehodou. No zašepkala iba krátke poďakovanie: „*Svätá Panna, ty si ma uzdravila, daj, aby som teraz dobre došla domov,*“ pretože už pocítila prvé pôrodné bolesti. Tak rýchlo, ako sa len dalo, sa so svojimi chlapcami ponáhľala domov. Ešte v ten istý deň (vďaka tomu môžeme presne datovať deň jej uzdravenia) porodila matka Latapie svoje tretie dieťa, Jean-Baptistu, ktorý sa v roku 1882 stal kňazom.

Slepé oko kamenára

Toto druhé zázračné uzdravenie azda najviac poznačilo dejiny Lúrd. Louis Bouriette pracoval v kameňolome Pic du Jera v blízkosti svojho rodného mesta Lúrd. Počas jedného nešťastného odstreľu v roku 1839, teda 19 rokov pred zjaveniami, stratil kamenár nielen svojho brata Jozefa, ale jeden úlomok mu zasiahol a nevyliciteľne zranil pravé oko. Na jeho mieste mal už len červenú, mokvajúcu ranu.

Počas zjavení, začiatkom marca, vyhľadal 54-ročný Luis Bouriette uznávaného lekára z Lúrd a oznámil mu, že pôjde k jaskynke: „*Pán doktor, hovorí sa, že voda z prameňa malej Bernadety robí zázraky.*“

Doktor Dozous, ktorý chodil do kostola len na sviatky, zostal pri tejto správe skeptický, no i napriek tomu prišiel o niekoľko dní do Massabielle, kde sa stretol s kamenárom Bouriettom. Dr. Dozous neskôr v správe o uzdravení zapísal svedectvo Louisa Bourietteho:

„*Keď Bernadeta vykopala v zemi prameň, ktorý uzdravoval mnohých chorých, objavila sa vo mne túžba vyskúšať, či by táto voda dokázala uzdraviť aj moje oko. Keď som potom mohol prísť k prameňu, začal som sa v jaskyni modliť k Panne Márii a s pokorou som ju úpenlivo prosil, aby mi pomáhala, keď si budem vodou z prameňa umývať pravé oko. V priebehu krátkej doby som si ho umyl viackrát a potom som videl tak dobre ako teraz.*“

Doktor Dozous však spočiatku vôbec nebol presvedčený o jeho uzdravení a do svojho záznamníka si zapísal: „*Bouriette má nevyliciteľnú slepotu. Nevidí a nikdy nebude môcť vidieť.*“ Potom vlastnou rukou zakryl zdravé oko kamenára Bourietta a povedal mu: „*Čítaj, čo vidíš!*“ A ten svojím pravým – uzdraveným okom bez problémov čítal; prečítal vety, ktoré by si sám nikdy nemohol vymyslieť! Dr. Dozous vo svojej správe pokračoval: „*Ak by predou mnou udrel blesk, nebol by som býval viac zdesený.*“

Čo pochybujúceho lekára napokon presvedčilo natrvalo a vďaka čomu sa potom stal aj nadšeným svedkom prvého uzdravenia, bol takzvaný „zázrak sviečok“. Udial sa 7. apríla počas 17. zjavenia. Zvedavý lekár opäť pozoroval Bernadetu počas extázy a tentoraz sa stal očitým svedkom toho, ako sa plameň horiacej sviece približne desať minút dotýkal ruky Bernadety bez toho, že by ona cítila páľavu. Po tejto skúsenosti doktor Dozous napísal do svojho záznamníka: „*Ja som vyšetril jej ruku a nemohol som skonštatovať ani len najmenšie známky popálenia!*“ Obrátený smerom k Bernadete povedal: „*Teraz verím, že niečo vidíš!*“

Neotrasiteľná dôvera matky

Od svojho narodenia v roku 1856 ležal Justín Bouhort nehybne v kolíske. Trpel na mäknutie kostí. Ani ako dvojročný nedokázal sedieť a už vôbec nie chodiť. Zaostával aj v raste a okrem toho mal chlapec suchoty. Trápený vysokými horúčkami Justín začiatkom júla 1858 zomieral. Otec Bouhort prosil svoju ženu, ktorá chcela chlapca napriek všetkému ďalej ošetrovať: „*Nechaj ho na pokoji, veď vidíš, že je už takmer mŕtvy!*“

Keď prosil susedu, aby pripravila všetko na Justínov pohreb, zúfalá matka Croisine vybrala zomierajúce dieťa z kolisky, rýchlo ho zabalila do zástery a napriek zákazu úradov sa ponáhľala k jaskyni. Posledných 50 metrov sa na kolenách blížila k massabiellskej jaskyni, pri ktorej bolo asi 40 zvedavcov.

Pri jaskynke uzrela modliacu sa Bernadetu a tiež doktora Dozousa, ktorý zvedavo sledoval udalosti

pri jaskyni. Croisine sa krátko pomodlila a potom ponorila malého Justína do studenej vody až po krk. Voda bola v kamennej nádobe dlhej 1,5 m a širokej 50 cm. Nádobu z vd'áčnosti za uzdravenie zo skaly vytesali a do jaskyne priniesli kamaráti kamenára Bourietta.

Dozous si presne zaznamenal aj čas: dieťa bolo vo vode pätnásť a pol minúty. V tomto čase však už všetci okolostojaci protestovali a pokúšali sa matke Bouhortovej zabrániť „zavraždiť svoje vlastné dieťa“. Keď malého konečne vybrala von, bol úplne meravý a modrý. Matka zabalila Justína opäť do zástery, položila si ho na svoju, tiež zmeravenú ruku a ponáhľala sa domov. Otec Bouhort jej so zhrozením povedal: „*Teraz si už spokojná? Teraz si ho už zabila naozaj!*“ No matka sa v tichu modlila pri kolíske svojho syna a vnútorne bola viac ako kedykoľvek predtým presvedčená, že „*svätá Panna ho uzdraví*“.

Chlapec síce dýchal slabo, no onedlho pokojne zaspal. Keď sa na druhý deň ráno prebudil, hlasne sa dožadoval svojich raňajok, ktorými bolo – napriek jeho veku – materinské mlieko. Potom ho matka opäť položila do kolísky a začala vo vedľajšej izbe pracovať. No už o malú chvíľu počula z vedľajšej izby cupotanie! Keď sa otočila, videla, ako jej ide Justín oproti. Bol zdravý. Žiadne mäknutie kostí a ... chodil, hoci ho to nikto nikdy neučil! Od tohto okamihu sa upravil aj jeho rast. Justínov prípad je v poradí piatym zázrakom, ktorý sa odohral v Lurdoch. Justín zomrel ako 79-ročný a dva roky pred smrťou mu bola ešte dopriata veľká radosť, že sa mohol 8. decembra 1933 zúčastniť v Ríme na svätorečení Bernadety Soubirousevej.

Beznádejný prípad Pierra de Rudderera

Na uznanie zázračného uzdravenia v Lurdoch nie je nevyhnutné, aby sa odohralo priamo na mieste zjavenia. Svedčí o tom aj uzdravenie 52-ročného Pierra de Rudderera (1822-1898). Jeho prípad, ktorý je ôsmym z cirkevne uznaných zázrakov, sa ako prvý odohral ďaleko od Lúrd, a to v Belgicku. Pierre osem rokov odmietal amputáciu svojej ľavej nohy; mal ju pomliaždenú pádom mocného kmeňa. Otvorená zlomenina oboch kostí a následný zápal rany urobili z Pierra pre lekárov beznádejný prípad.

Keď ho v roku 1875 s veľkými bolesťami niesli traja pomocníci do vlaku, aby si mohol vykonať púť k belgickej lurdskej jaskyni v Oostacker, jeho hnisavá rana tak veľmi zapáchala, že ho na púť takmer nezobrali. Keď sa úplne vysilený konečne dostal do cieľa, na poslednom kúsku k jaskyni sa Pierre začal modliť a zrazu sa mohol postaviť a chodiť bez pomoci druhých. V priebehu niekoľkých minút boli jeho kosti dokonale zdravé. Zmizla aj hnisajúca rana. De Rudder žil v dobrom zdraví ešte 23 rokov.

V roku 1900, dva roky po smrti, bolo Pierrovo telo exhumované a zázračne uzdravená ľavá noha bola ešte raz preskúmaná. Keď sa nové röntgenové snímky porovnali s bývalými zlomeninami, ukázalo sa nevysvetliteľné: nenapraviteľné zlomeniny dala dohromady a vyplnila ich úplne nová kostná hmota!

Prameň nádeje

25. marca 1858 poprosila Panna Mária Bernadetu, aby v jaskyni hrabala a odkryla dovtedy neviditeľný a neznámy prameň. „*Napite sa z prameňa a umyte sa v ňom,*“ vyzvala ju krásna Pani. Odvtedy mnohí nasledovali pozvanie Panej z Massabielle a napodobňovali Bernadetu. Ktorý lurdský pútnik sa nenapil z prameňa a nenabral vodu aj pre tých, ktorí zostali doma!

Keďže sa prostredníctvom tejto vody z jaskyne (a tá – ako je vedecky dokázané – nemá žiadne prírodné liečivé účinky) udiali mnohé uzdravenia, už čoskoro o ňu prosili chorí zo všetkých kútov sveta. Bernadeta, ktorej sa ľudia pýtali na zázračnú moc vody, odpovedala: „*Ľudia používajú vodu ako liek. Ale musia mať vieru! Musia sa modliť. Táto voda nemá bez modlitby žiadnu cenu.*“

Aj ona sama ju používala v čase, keď ako sr. Marie Bernard pracovala na oddelení pre chorých v kláštore v Nevers. „*Mám trochu lurdskej vody, každý večer vám z nej dám ... a budem prosiť svätú Pannu, aby zmiernila vaše utrpenie,*“ sľúbila chorej spolusestre. Zároveň dôsledne dbala o to, aby sa voda z lurdskeho prameňa nepredávala. A tak to zostalo až dodnes! Dostať ju zadarmo, započítajú sa iba výdavky za balenie a poštovné.

Denne prichádzajú do Lúrd objednávky poštou, faxom, telefonicky alebo prostredníctvom internetu a denne sa posiela lurdská voda do všetkých kontinentov. Tak z nej napr. v roku 2000 poslali do Japonska, Brazílie, Austrálie, Indie, Švédska ... až 28 627 litrov. Pravidelne „križujú“ Atlantik 120-litrové sudy s lurdskou vodou a smerujú do Bostonu, „pobočky Lúrd“, odkiaľ sú zásobovaní všetci záujemcovia z USA; až 40 000 fľašiek odtiaľ rozpošlú každý mesiac!

Vo farbách Panny Márie

Louise Marguerite Claret de la Touche (1868-1915), jedna z veľkých duchovných matiek kňazov (porov. VS č. 39), v autobiografii napísala o svojom narodení (narodila sa desať rokov po zjaveniach v Lurdoch):

„*Bola som také silné dieťa, že ma skôr považovali za dcéru robustnej sedliacky než za dcéru krehkej ženy. Všetci, ktorí ma v kolíske obdivovali, mi do budúcnosti predpovedali najpevnejšie zdravie. No Božie cesty sú iné než ľudské. Už vtedy bol pripravený kríž, ktorý sa mal onedlho vztýčiť nad mojou kolískou.*“

Malá francúzska šľachtičná bola totiž zverená do opatery dojky, ktorej materské mlieko už po krátkej dobe nestačilo. Z obavy pred prepustením, a aby sa nemusela vzdať príjemného života vo vznešenom dome, bábätku, ktoré v noci plakalo od hladu, dávala potajomky cmúľať chlieb namočený vo víne. Dieťaťko – na všeobecný údiv – začalo chradnúť a čoskoro visel jeho život na vlásku. Dokonca rezignoval aj lekár. „*Moja matka však padla na kolená a zasvätila ma presvätej Panne,*“ napísala neskôr Louise Marguerite. „*Hoci neprejavovala zvlášť veľký sklon k zbožnosti, predsa však k Panne Márii prechovávala úprimnú, takmer detskú lásku.*“

Prosiaca matka sľúbila, že ak dievčatko vyzdravie, bude ho do siedmeho roku života obliekať do mariánskych, t.j. modro-bielych farieb. A skutočne sa na príhovor Panny Márie tento zázrak stal a šťastná matka slovo dodržala.

Len niekoľko kvapiek lurdskej vody

Na jar 1874 mala Louise Marguerite šesť rokov. Vtedy dostala silný čierny kašeľ sprevádzaný mučivými záchvatmi.

Vo svojej autobiografii neskôr už ako rehoľná sestra spomína: „Lekár skonštatoval, že stav mojich pľúc je veľmi zlý. Choroba sa zo dňa na deň zhoršovala a jedného večera bolo so mnou tak zle, až vznikli obavy, že noc neprežijem. Moji rodičia mi dokonca nemohli nahmatať ani pulz. Nejavila som žiadne známky života. Vtedy plačúc padli na kolená pri mojej posteli a čakali. Po chvíli pocítila moja matka silné nutkanie urobiť posledný pokus: pohľadala fľašku s lurdskou vodou, nakvapkala z nej niekoľko kvapiek na lyžičku a pomedzi pery mi vodu vliala do úst. Potom si kľakla vedľa otca a vrúcne sa modlila. Neprešla dlhá chvíľa a zrazu videla, že som otvorila oči. Usmiala som sa na mojich milých rodičov, zaspala som a na druhý deň som sa začala zotavovať.“

Toto všetko si šesťročná Louise Marguerite uchovala živo v pamäti: „Dobre si pamätám na tú bolestivú chorobu a na ten večer, keď som stratila vedomie. Zrazu som cítila ... neporovnateľnú sladkosť, niečo nevyssloviteľne nežné, čo ma navrátilo naspäť sebe samej. O 18 rokov neskôr ako novička som mala za podobných okolností ten istý zážitok ... a spomenula som si, ako som to už raz zažila ..., keď mi v roku 1874 zázračná lurdská voda priniesla uzdravenie.“

Uzdravená pre svoju misiu

Na diecéznej púti v roku 1905 z Reims (Francúzsko) sa zúčastnila aj 16-ročná Marie Therese Noblet (1889-1930), ktorej lekári rok predtým diagnostikovali tuberkulózu chrbtice. Na jednu stranu ochrnula a s veľkými bolesťami zostala pripútaná na lôžko. Len morfiom sa jej mohli trochu postarať o úľavu, nie však naozaj pomôcť. O niekoľko rokov neskôr napísala Marie Therese, už ako misionárka v Papue-Novej Guinei, v autobiografii o svojom uzdravení, ktoré bolo cirkevne uznané ako 32. lurdský zázrak:

„Odkiaľživa som mala len jedno želanie, cestovať do Lúrd. Preto som s netrpezlivosťou očakávala odchod – bola som si istá, že tam budem uzdravená. Predsa k toľkým modlitbám, ktoré boli za mňa obetované, nemohla zostať Panna Mária nevhľadná! Pritom som myslala na neveriacich v našej krajine a povedala som si: „Kiežby sa ten zázrak stal iba kvôli nim ako dôkaz uzdravujúcej moci svätej Panny!“ Zároveň som uistila vedúceho púte, ktorým bol farár Dieudonné: „Nech Mária urobí čokoľvek, ja budem spokojná. Ak ma neuzdraví, tak to bude tiež dobre, tak to bude azda najlepšie.““ Dr. Guénard jej vysekal do sadrového korzetu „okno“ – otvor na prípadné vyšetrenia, vystavil osvedčenie a rozlúčil sa s ňou: „My sme urobili všetko, čo sme mohli, kiežby Panna Mária urobila zvyšok!“

Keď 31. augusta dorazili do Lúrd, poobede odniesli na nosidlách úplne vysilenú Marie Therese celkom dopredu k jaskyni: „Bola som veľmi dojatá. Tak teda sem prišla Panna Mária! Tu sa prihovorila Bernadete! Opatrovateľka mi viackrát priniesla lurdsкую vodu, aby uhasila môj veľký smäd. Zostala som, až kým nás ošetrovatelia neodniesli o štvrtej popoludní na námestie, kde sa

začala procesia. Najsvätejšia Oltárna sviatosť sa zastavila pri každom chorom. Strašne som trpela. Bolesti sa neustále stupňovali a ja som už nemala silu modliť sa. No napriek tomu som chcela zostať až do konca. Len čo sa procesia skončila, veľmi opatrne a pomaly, aby zabránili otrasom a nárazom, ma odniesli späť. Keď sme boli už takmer pred ubytovňou pre chorých, moje bolesti sa vystupňovali až natoľko, že boli neznesiteľné. Pri vstupnej bráne farár Dieudonné, hľadiac na mňa so súcitom, povedal: „Moja úbohá malá, ako veľmi trpíte!“

A presne v tom momente zasiahla Panna Mária. Naraz tie strašné bolesti prestali. Zaplavila ma radosť a hlboko vo svojom vnútri som po prvýkrát začula jemný hlas Panny Márie – nežne, ale rozhodne mi povedala: „Vstaň, môžeš chodiť!“ Pobádaná týmto hlasom som nahlas zvolala: „Pán farár! Môj Bože, môj Bože! Ja som uzdravená!“

Avšak farár Dieudonné, v presvedčení, že jedine lurdská voda v jaskyni a v kúpeľoch môže uzdravovať, prísne odvetil: „Mlčte, veď neviete, čo hovoríte! ... Nie je možné, aby Mária tu na ulici, v hluku a vrave ľudí urobila zázrak!“

Dievča teda zmlklo a zostalo poslušne ležať na nosidlách.

V ubytovni pre chorých však – na údiv všetkých – sa Marie Therese najedla s veľkou chuťou. „Potom ku mne prišiel farár Dieudonné a povedal: „Čo ste to predtým povedali? Pohýbte teda trochu nohami!“ A ja som to urobila s takou ľahkosťou, akoby mi nikdy nič nechýbalo. Keď ma potom nad kolenom uštipol, nahlas som vykrikla, lebo sa mi opäť do tela vrátila citlivosť. On však iba ohromene koktal: „Ja neviem, čo to má všetko znamenať! V každom prípade, ak ste teda boli uzdravená, ďakujte Panne Márii! Ak nie, proste Máriu, aby vás uzdravila. Ale nikomu nehovorte o tom, čo sa práve stalo!“ A ja som Panne Márii v krátkej modlitbe poďakovala a približne o 19:30 som zaspala. Zobudila som sa až o piatej ráno – po vyše deväťhodinovom spánku, hoci som už celé týždne považovala za šťastie, keď som mohla v noci odpočívať aspoň jednu hodinu!“

Ráno o šiestej zanesli Marie Therese k jaskyni. Keď ju neskôr stretol farár Dieudonné, spýtala sa ho: „Dovolíte mi dnes chodiť? Smiem sa prihlásiť lekárskej komisii?“

Ale dostala sa tam až popoludní. „Všetci lekári z komisie podišli ku mne. Dr. Boissarie sa ma spýtal, či dokážem chodiť a ja som bola ihneď na nohách. Dlho ma vyšetروvali cez „okno“ v korzete a všetko bolo v úplnom poriadku. Už ma vôbec nič nebolelo! Ani stopa po nejakej chorobe. Ihneď mi odstránili sadru. Vyslobodená zo sadrového korzetu som si vydýchla! Nakoniec sa lekári zhodli na tom, že mi nič nechýba. Farár Dieudonné bol tiež pri tom a jeden z lekárov mu povedal: „Nechajte ju ísť poďakovať sa Pánu Bohu, ktorý práve prechádza okolo v najsvätejšej Oltárnej sviatosti!“ A skutočne sme prišli práve včas. Kňaz s najsvätejšou Oltárnou sviatosťou ma mohol požehnať znakom kríža.

V nocľahárni ma potom všetci nadšene objímali. Dobrý farár Dieudonné musel ešte po rokoch počúvať, keď som mu s úsmevom pripomínala, ako mi zakázal poslúchnuť Máriu!“

Skúška viery

Ani zďaleka nemožno každého návštevníka v Lurdoch označiť za nadšeného alebo veriaceho! Nasledujúce príklady ukazujú, že človek môže byť svedkom uzdravenia alebo zázraku, ale aj tak zostáva celkom slobodný vo svojom rozhodnutí; môže to posilniť jeho vieru a priviesť ho bližšie k Bohu alebo naopak – nezmení ho.

*N*apríklad francúzsky spisovateľ Emil Zola (1840-1902), žiaľ, nevedel využiť takmer hmatateľnú skúsenosť Božej milosti v Lurdoch. Zázračné udalosti komentoval výsmešnými slovami, hoci 21. a 22. augusta 1894 bol očitým svedkom náhleho uzdravenia Marie Lebranchu a Marie Lemarchand. Ich prípad patrí k nevelkému počtu cirkevne uznaných zázračných uzdravení v Lurdoch. Obidve choré prišli do Lúrd na medzinárodnú púť, keď roky trpeli na tuberkulózu pľúc a ich choroba bola už v poslednom štádiu. 18-ročná Marie Lemarchand mala v čase svojho uzdravenia aj nevyliciteľné vredy na tvári. Marie Lebranchu mala 35 rokov, a keď ju na nosidlách niesli do kúpeľov, vážila už len 24 kíl. Pri pohľade na ňu Zola zamrmal: „*Keď sa táto tu vylieči, stanem sa veriacim!*“ Z kúpeľov sa vrátila úplne uzdravená ... To musel, hoci nerád, priznať aj neveriaci Zola! Medzi lekármi sa spisovateľovi znovu naskytla jedinečná príležitosť, aby sa otvoril Božej milosti. Jeden lekár z komisie – doktor Boissarie napísal toto: „*Pred očami mlčiaceho spisovateľa som kázal zázračne uzdravenej žene vojsť do izby. Pane, povedal som, dajte vyšetriť Marie Lebranchu – komukoľvek len chcete, a ten skonštatuje to isté čo ja: Žiadne chrčanie, normálny dych! V pľúcach, ktoré boli včera ešte úplne zničené, je všetko nové a zdravé!*“ Zola síce od dojatia plakal, ale sa neobrátil! Práve naopak. To, čo zažil, ešte viac prehĺbilo jeho odmietanie Boha! Po návrate do Paríža zobrazil Zola vo svojom románe *Lurdy* Marie Lebranchu pod menom Grivotte ako vzorový príklad pseudouzdravenia a „čoskoro ju nechal zomrieť“, hoci ona v skutočnosti žila zdravá ešte 28 rokov! Podobne sfalšovane opísal Marie Lemarchand ako hysteričku Elisou Roquet. Marie Lemarchand však bola zdravou matkou ôsmich detí.

„Celé moje vedecké presvedčenie by sa zrútilo.“

*Z*ačiatkom 20. storočia bol nadpriemerne nadaný chirurg Alexis Carrell (1873-1944) na najlepšej ceste urobiť v Lyone skvelú kariéru. Svojej katolíckej viery sa tento skeptik vzdal už ako študent. Napriek tomu dychtivo čítal všetko o Lurdoch; v neposlednom rade aj spomínaný známy Zolov román, ktorý zosmiešňoval lurdské zjavenia a zázraky. Medzi inými medikmi sa mladý Carrell živo zapájal do diskusie o zdanlivo mysterióznych udalostiach.

V máji 1902 sa pre tohto 28-ročného mladého muža naskytla zaujímavá možnosť – zastúpiť svojho veriaceho kolegu lekára a sprevádzať tak vlak s chorými na púti do Lúrd. Keď mu spolucestujúci lekári – kolegovia rozprávali o svojich zážitkoch, Carrell rozhodne oponoval:

„Uzdravenia, o ktorých mi vy hovoríte, sú skoro vždy výsledkami komplikovaných psychických procesov, teda vlastne ovocie autosugescie. O zázraku by sa dalo hovoriť len vtedy, ak by išlo o uzdravenie choroby orgánov, ako napríklad amputovanej nohy, ktorá dorastie, alebo rakoviny, ktorá zmizne.“

Po prvej vizite chorých sa Carrell staral zvlášť pozorne o štyroch pacientov a povedal: „*Keby čo*

len jeden z nich ozdravel, stáli by sme skutočne pred takým ohromujúcim faktom, že celé moje vedecké presvedčenie by sa zrútilo.“

Do svojho cestovného denníka si poznamenal: „Marie Bailly (1878-1937) má 20 rokov. Pochádza z Bordeaux a má tuberkulózný zápal pobrušnice v poslednom štádiu. Všetci jej príbuzní už zomreli na tuberkulózu. Neviem, či sa do Lúrd vôbec dostane živá, alebo mi zomrie pod rukami. Keby bola táto nešťastnica uzdravená, bol by to skutočne zázrak! To sa však naisto nestane!“

Aj lekári, ktorí Marie Bailly touto púťou splnili jej posledné pranie, boli presvedčení, že neprežije ani polovicu cesty. Pretože rátali s touto možnosťou, mali so sebou aj rakvu, aby ju v nej mohli ihneď zobrať naspäť do Bordeaux. Dr. Carrell, ktorý tomuto stále slabšiemu dievčaťu viackrát podával morfium, ďalej píše: „Máriino brucho je napuchnuté, tvrdé a pod pupkom plné tekutiny. Srdce jej bije ako bláznivé. Už možno neprežije ani jeden deň.“

Ťažko chorá, ale predsa len živá došla do Lúrd a prežila noc. „Je v agónii a môže každú chvíľu zomrieť,“ skonštatoval doktor Carrell nasledujúci deň. I napriek tomu jedna zdravotná sestra splnila Máriino želanie a zobrala ju do kúpeľov, kde jej napuchnuté brucho trikrát pokropili lurdskou vodou. V jaskyni ležala Marie v prvom rade pred sochou Immaculaty. Dr. Carrell ju ani na sekundu nespustil z očí.

Zrazu bol dych zomierajúcej menej zadychčaným, črty sa jej uvoľnili. Pred Carrellovým nechápavým pohľadom napuchnuté brucho pod vlnenou dekou zrazu splaslo a v priebehu niekoľkých minút nádor úplne zmizol. Marie vstala z lôžka a obrátená ku Carrellovi povedala: „Mám sa dobre. Nie som síce ešte silná, ale cítim sa byť uzdravená.“

Lekári to mohli po dôkladných vyšetreniach len potvrdiť! Marie Bailly vstúpila o šesť mesiacov neskôr do kláštora k milosrdným sestram a 35 rokov tam slúžila chorým.

Práve jej uzdravením sa pre Alexisa Carrella začala dlhá cesta naspäť k viere. Jeho pozitívne písomné svedectvo o Lurdoch ho stálo kariéru v Lyone.

No len o desať rokov neskôr – medzitým emigroval do USA – dostal v roku 1912 Nobelovu cenu za priekopnícke výskumy v medicíne. Každý rok to ťahalo Alexisa Carella v lete do Lúrd a nakoniec sa jeho modlitba splnila:

„**Ó**, najsladšia Panna, mojím najväčším želaním
a najvyšším cieľom všetkého môjho snaženia
je veriť, odovzdane a slepo veriť ďalej nediskutovať,
ďalej nekritizovať.“

Pieseň o Bernadete

Aj život a dielo židovského spisovateľa Franza Werfela (1890-1945) sú neoddeliteľne spojené s Lurdami. Pretože skôr, než tento žid z Rakúska mohol pokračovať vo svojom úteku pred nacistami cez Španielsko do USA, musel sa so svojou ženou Almou ukryť v južnom Francúzsku:

„V posledných júnových dňoch roku 1940 ma Prozreteľnosť zaviedla do Lúrd. Lurdský zázračný príbeh som dovtedy poznal len veľmi povrchno. Viacero týždňov sme sa ukryvali v tomto meste. Boli to pre mňa dni plné strachu, ale zároveň aj veľmi významné obdobie, pretože som spoznal neobyčajný príbeh Bernadety a nadprirodzené skutočnosti okolo uzdravení v Lurdoch. Jedného dňa som vo svojich veľkých obavách a strachu zložil sľub: Keď sa dostanem z tejto stiesnenej situácie a zachránený dosiahnem pobrežie Ameriky, tak sľubujem, že pred všetkou ostatnou prácou budem najprv spievať ‚pieseň o Bernadete‘; najlepšie, ako to len dokážem, hoci nie som katolíkom!“

A Werfel, plný vďačnosti, skutočne napísal v americkom exile ako prvé dielo román *Pieseň o Bernadete*. Toto dielo sa stalo známym aj ako hraný film.

Hnisavý palec

Dňa 10. októbra 1982 povedal pápež Ján Pavol II. pri svätorečení svojho krajana pátra Maximiliána Kolbeho (1894 -1941): *„Oddnes bude Cirkev nazývať svätým jedného muža, ktorý ... miloval nepoškrvnene počatú Božiu Matku takou silnou láskou a tak veľmi si ju uctieval, že človek je tu takmer v pokušení vysloviť: ‚Väčšiu lásku ako tento mučeník lásky nepreukázal Immaculate nikto iný.‘“* Pre tohto – azda najvýznamnejšieho mariánskeho apoštola 20. storočia (por. VS č.24) sa rozhodujúcim stretnutím s Immaculatou stalo rozprávanie rektora Gregoriánskej univerzity o lurdských zjaveniach. Pretože keď prišiel mladý nadaný 18-ročný fráter Maximilián po maturite v roku 1912 na štúdiá do Ríma, bol to páter rektor Stefano Ignudi, horlivý bojovník za Immaculatu, ktorý mladému poľskému frátrovi v kolégiu nadšene rozprával o Bernadete, ktorej sa pred 54 rokmi v Lurdoch zjavila Panna Mária.

V jednom liste svojej mame do Poľska napísal fráter Maximilián na začiatku svojho štúdia filozofie na pápežskej univerzite Gregoriana: *„Už nechýbalo veľa a bol by som stratil svoj palec. (V tej dobe by to bola prekážka kňazskej vysviacky.) Vytvoril sa mi na ňom vred a nechcel sa zahojiť. Žiadne lekárske liečenie nezabralo. Hnisanie nie a nie prestať, takže lekár hovoril o amputácii palca, pretože kosť bola už narušená. Povedal som mu ale, že viem o niečom lepšom. Páter rektor Ignudi mi dal totiž práve lurdsкую vodu a rozprával mi o svojom vlastnom zázračnom uzdravení: Vo veku dvanásť rokov mal chorú nohu. Kostný nádor sa rozrastal a pacient kričal od bolesti vo dne v noci. Lekári mali už len jedno riešenie – amputáciu nohy. Večer pred amputáciou mu lekár ešte naposledy prezrel nohu a vtedy zasiahla matka trpiaceho. Sňala mu z nej obväz, umyla hnisavú časť nohy vodou a mydlom a položila na ňu obklad, ktorý predtým s veľkou dôverou namočila do lurdskej vody. Už po niekoľkých minútach mohol unavený chlapec zaspať, aby sa po štvrtihodine znova zobudil, avšak úplne uzdravený! Zázrak bol očividný, lenže neveriaci lekár to nechcel priznať! Zamotával sa vo vysvetľovaniach, ktoré nikoho nepresvedčili. Keď sa ale po niekoľkých*

dňoch odlúčil od chodidla kus nahnisanej kosti, musel priznať: Tu zasiahla vyššia moc! Obrátil sa a dokonca na vlastné náklady dal postaviť kostol.“

Fráter Maximilián pokračoval vo svojom liste: „Keď náš lekár tu v Ríme počul, že mám lurdskú vodu, bol hneď ochotný urobiť mi z nej obklad. Ďalšie ráno konštatoval chirurg z nemocnice, že stav sa zlepšuje a asi bude môcť upustiť od amputácie palca. Po ďalšom krátkom ošetrovaní lurdskou vodou bol môj palec úplne zdravý. Sláva Bohu a vďaka Immaculate!“

Do dňa svojho uzdravenia nazýval Maximilián Kolbe Pannu Máriu už len „Nepoškvrnená – Immaculata“. A sám sa stal čoskoro jej hlásateľom po celom svete. Immaculata bolo meno, ktorým sa Panna Mária dňa 25. marca 1858 nazvala, keď sa jej Bernadeta pri 16. zjavení trikrát zdvorilo opýtala: „Pani, boli by ste taká dobrá a povedali by ste mi, kto ste?“ Skôr než odpovedala, tvár jej zväžnela a zdalo sa, že je ponorená do hlbokkej pokory. Na niekoľko okamihov si zložila ruky k modlitbe, roztvorila náručie a ruky pôvabne naklonila k zemi. Potom opäť zdvihla ramená, opäť si zopäla ruky k modlitbe, a kým sa pozerala smerom k nebu, vyslovovala nežne vo francúzsko-pyrenejskom nárečí tieto slová: „Que soy era Immaculada Councepciou“ – „Ja som Nepoškvrnené Počatie.“

14-ročná analfabetka týmto slovám nerozumela, a preto si ich opakovala celou cestou, až kým konečne – lapajúc dych a s očami žiariacimi od šťastia – mohla povedať meno „krásnej Panej“ abbé Peyramaleovi, farárovi v Lurdoch. A ten v hlbokom pohnutí ihneď pochopil:

Je to Panna Mária a prišla do Lúrd, aby tu potvrdila dogmu Immaculaty, ktorá bola vyhlásená len pred tromi rokmi, 8. decembra 1854! „To mi stačí, verím!“ – povedal. Raz a navždy presvedčený o pravosti zjavení sa od tohto dňa stal veľkým obrancom Lúrd. Jemu vďačíme aj za postavenie krypty a baziliky ku cti Nepoškvrnenej. Okrem toho bol až do svojej smrti Bernadetiným verným ochrancom a otcovským poradcom.

Prameň: Berta Weibel,
Das Größte ist die Liebe

*„Nepoškvrnená, smel som ti zasvätiť celý život,
pre teba som pracoval a trpel,
pre teba zomieram.
Som tvoj!“*

sv. Maximilián Kolbe

Zrieknuť sa uzdravenia ...

Hoci sú Lurdy mestom zázrakov, skutočnosť zostáva naďalej nezmenená: počas 150 rokov neboli uzdravené milióny chorých. Aké tajomstvo! No všetkých týchto ľudí, ktorí chorí prichádzajú a ako chorí aj odchádzajú, Panna Mária nástoľčivo prosí, aby vo svojej chorobe objavili cennú misiu a aby svoje utrpenie obetovali za obrátenie iných – aby tak vlastné utrpenie urobili cenným a plodným.

Jedným z tých, čo toto spoluvykupiteľské povolanie veľmi dobre pochopili, bol páter Leopold Mandič (por. VS č.12), svätý spovedník a horlitéľ za jednotu rozdelených bratov Orientu.

V júli 1934 na želanie svojich zverencov, ktorí k nemu pravidelne chodievali na spoveď, sprevádzal vtedy 68-ročný páter kapucín svoju skupinu do Lúrd. Ako dlho túžil po tom, aby smel putovať na toto milostivé miesto Immaculaty! Žiariac radosťou ako dieťa opustil páter Leopold (1866-1942) svoj „hlavný stan“, ako nazýval svoju – ďaleko známú – spovednicu v Padove. Tam trávil denne až 15 hodín, aby daroval dušiam nielen radu, ale aj uzdravenie. Aj počas samotnej cesty vlakom si tento, len 135 cm vysoký páter robil obchôdzku medzi svojimi zverencami, aby – verný svojmu povolaniu – všetkých vyspovedal.

Po príchode do Lúrd bolo možno nájsť pátra Leopolda opäť pri spovedaní. Na veľkých náboženských podujatiach sa tento kapucín zúčastňoval s takou vrúcnosťou a zbožnosťou, že všetci v jeho blízkosti tým boli dojatí. On sám s rozžiarenou tvárou hovoril: „Dnes sme videli úžasné veci!“ Pri procese jeho blahorečenia vydala istá rehoľná sestra takéto svedectvo: „V Lurdoch podišiel ku mne páter Leopold a opýtal sa: ‚Prosili ste už Pannu Máriu o milosť uzdravenia?‘ ‚Áno,‘ odvetila som, ‚prosila som ju tak, ako mi to kázala moja predstavená, ale cítim, že nebudem zdravá.‘ ‚Tak teda,‘ doložil Boží služobník, ‚prenecháte túto milosť niekomu inému?‘ ‚Rada,‘ odpovedala som. Ihneď ma zaviedol k istému človeku v našej blízkosti, ktorý bol slepý od narodenia. Bol to 32-ročný Francúz z Lille. Páter Leopold nám obom podal sväté prijímanie. A hneď nato tento slepec od narodenia videl. Príslušné orgány v Lurdoch tento zázrak ihneď preskúmali a preverili.“

Predtým, než páter Leopold poprosil spomínanú sestru, aby sa zriekla uzdravenia v prospech niekoho iného, priniesol takúto obeť aj on sám. Pretože – tak to zveril istému človeku, ktorý k nemu pravidelne chodieval na sv. spoveď – vlastne chcel aj on poprosiť Pannu Máriu v Lurdoch o odstránenie alebo aspoň o zmiernenie rečovej chyby, ktorou trpel od detstva. Kvôli zajakávaniu nikdy nemohol na verejnosti kázať, ba ani čítať. Vďaka mimoriadnej milosti dokázal vysloviť jasne a zreteľne iba slová premenenia počas sv. omše a slová rozhršenia v spovednici; a to počas celého vyše 50-ročného obetavého kňazského života. Avšak Lurdy opustil tak, ako aj prišiel: s rečovým nedostatkom, ktorý sa v priebehu posledných ôsmich rokov jeho života dokonca ešte zhoršil!

... a predsa zázrak

V večer 13. júla 1934 dorazil páter Leopold po diecéznej púti v Lurdoch na stanicu v Padove. Don Luigi Callegaro, farár z Cornegliany, ktorý sa tiež vracal z Lúrd, nastúpil rýchlo do drožky, kde na neho čakal jeho malý synovec Angelo Bernardi a kočiš Augusto Formentin. Keď zbadal

pred stanicou na chodníku čakajúceho a tak trochu strateného pôsobiaceho pátra Leopolda s malým kufrom, zavolať ho, nech sa zvezie s nimi. V drožke bolo síce trochu tesno, ale dalo sa! „*Na via Dante,*“ tak dosvedčil don Callegaro neskôr, „*išla zrazu oproti nám električka. Priestor medzi električkovými koľajami a medzi stĺpmi arkády bol taký tesný, že naša drožka nemohla prejsť bez toho, žeby sa nezrazila s električkou alebo nenarazila do stĺpov. Drožka mala zostať stát, aby električka mohla prejsť.*“ „*No dopadlo to celkom ináč,*“ spomína si dnes vtedy len sedemročný Angelo. „*Napriek výkrikom, napätiu a strachu okolooidúcich sa nezastavila ani električka, ani kôň.*“ Potom sa stala jedna z najvýnimočnejších udalostí v živote pátra Leopolda: Drožka prešla okolo električky bez poškodenia a výkriky strachu v dave sa premenili na výdychy úľavy. Keď sa vo veľkej trme-vrme kôň konečne zastavil, ešte stále žasnúci ľudia zvolali pri pohľade na svätca z Padovy: „*Nič sa nestalo, lebo tam bol páter Leopold!*“ Ale on sa pokorne bránil: „*Nie, nie! My sa práve vraciame z Lúrd. To bola Panna Mária, ktorá nás zachránila!*“ Dav ľudu nadšene sprevádzal pátra Leopolda až ku kláštoru kapucínov Santa Croce. O tom, čo práve zažil a čo sa mohlo skončiť smrteľným nešťastím, povedal kočiš Formentin: „*V rozhodujúcom okamihu sa mi zdalo, že sa cesta rozšírila.*“

 dva dni nato sa don Callegaro, sprevádzaný Formentinom, vrátil do centra mesta, aby zmeral vzdialenosť medzi električkovými koľajami a stĺpmi arkády. Zistil, že priestor medzi nimi bol menší než jeden meter. Drožka však mala šírku 1,54 metra! Tento nevysvetliteľný fakt potvrdil presvedčenie pátra Leopolda, že to bola naozaj Panna z Lúrd, ktorá ich zachránila pred smrteľnou nehodou. Počas posledných ôsmich rokov života viackrát prosil páter Leopold malého Angela, ktorý k nemu chodieval pravidelne na spoveď, aby mu opätovne porozprával o tejto udalosti. A zakaždým vďačne zvolal: „*Era la Madonna! Bola to Panna Mária, ktorá nás zachránila! Ona to bola!*“

Prameň: P. Pietro Bernardi,
Leopold Mandič – der Heilige der Versöhnung und der Einheit

Kristus Spasiteľ prechádza okolo

Popoludní pri procesii počas požehnaní chorých najsvätejšou Oltárnou sviatosťou sa udialo osem cirkevne uznaných zázračných uzdravení. Uzdravení – aj tých neoficiálnych – však je zaznamenaných dodnes oveľa viac.

Tak napr. arcibiskup José Pont y Gol (1907-1995) z Taragony v Španielsku vydal v roku 1989 svoje svedectvo o jednom dojímavom uzdravení.

„Spomínam si na to celkom presne. K uzdraveniu Teresy Monné došlo v roku 1979, pred desiatimi rokmi, a doteraz mi to utkvelo v pamäti. Stalo sa to na sviatok sv. Petra, na záver procesie, pri požehnaní chorých. Keď sme prechádzali vedľa chorých, mohli sme až hmatateľne cítiť ich úprimnú túžbu, ich nádej a ich vieru v Ježiša, ktorý v Oltárnej sviatosti prechádzal okolo a konal dobro. Bolo to, akoby sa opakovalo Evanjelium!

Medzi mnohými chorými bola aj Teresa Monné. Jej oči boli plné nádeje. Vrucne sa modlila a s pohnutím čakala na „Pána, ktorý pôjde okolo“ a ktorý prináša uzdravenie. Potom On okolo nej prešiel, no nezastavil sa. Išiel svojou cestou ďalej a my sme ho v procesii sprevádzali. Ale šepot naokolo, ktorý stále viac silnel, nám naznačoval, že práve teraz sa udialo niečo mimoriadne.

Po procesii sa novina nakoniec dostala aj ku mne: Teresa cítila, že je uzdravená a dosť silná, a tak svoje miesto dokázala bez pomoci iných opustiť a sama sa vrátila do ubytovne pre chorých. Samozrejme, ja som sa tam tiež ponáhľal a potom som videl, že Teresa stála na vlastných nohách! Bola obklopená zdravotnými sestrami, ktoré jej odstraňovali obvazy a náplaste. Keď jej umyli to miesto, kde sa predtým nachádzal nádor, a zľahka z neho odstránili masti a hnis, mohli všetci prítomní, teda aj ja, vidieť a dosvedčiť, že nádor, o ktorom lekári vyhlásili, že je nevyliciteľný, zmizol!

Nič nepoukazovalo ani na rakovinový opuch, ani na hnis, ktorý bol dlhší čas vylučovaný z jej miechy a ktorý nainfikoval celé telo. Namiesto toho tam bola úplne zdravá, jemná pokožka, celkom prirodzená a hladká. Bola jemná a ružová ako pokožka na čerstvo zahojených jazvách. Teresa od okamihu požehnaní najsvätejšou Oltárnou sviatosťou žiarila optimizmom a zdravím. My sme sa však dokázali na ňu pozerat' len mlčky a s hlbokým dojatím.

S Ježišom Kristom, s naším Pánom, Synom Márie – Márie, jeho Matky a našej Matky – som prešiel okolo Teresy a ona dostala dar jeho liečivej milosti.

My sme sa hneď dali do práce, aby sme jej uzdravenie svedomito zaznamenali a aby sme o ňom podali pravdivé svedectvo. Po skončení púte som príslušným úradom v Lurdoch, zodpovedným za takéto prípady, odovzdal vlastnoručne podpísanú správu o tejto udalosti, na ktorú nikdy nezabudnem.“

Prameň: Lourdes Magazin, Heilungen und Wunder